

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 18 oktober 2016 met nummer RvVb/S/1617/0184
in de zaak met rolnummer 1516/RvVb/0607/S

Verzoekende partij	mevrouw Saskia DE FRANKRIJKER vertegenwoordigd door advocaten Stijn VERBIST en Pieter THOMAES met woonplaatskeuze op het kantoor te 2000 Antwerpen, Graaf van Hoornestraat 51
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN
Tussenkommende partij	de heer Huseyin ULUSOY (overleden) wiens rechtsgeding hervat wenst te worden door: de heer Ali KUTLU vertegenwoordigd door advocaten Yves LOIX en Jo VAN LOMMEL met woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 27

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 12 mei 2016 de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de verwerende partij van 6 november 2014.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen van 18 juli 2014 niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de aanvrager een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het regulariseren van een functiewijziging van mortuarium naar berging op de percelen gelegen te 2018 Antwerpen, Dendermondestraat 34, met als kadastrale omschrijving afdeling 11, sectie L, nummers 3774 C 2 en 3774 B 2.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkommende partij verzoekt met een aangetekende brief van 22 juli 2016 om in de procedure tot schorsing tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkommende partij met een beschikking van 9 augustus 2016 toe in de debatten.

De verwerende partij dient een nota betreffende de vordering tot schorsing in en het administratief dossier in. De argumentatie van de tussenkomende partij betreffende de vordering tot schorsing is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot schorsing op de openbare zitting van 6 september 2016.

Advocaat Pieter THOMAES voert het woord voor de verzoekende partij.

Advocaat Yves LOIX en de heer Ali KUTLU voeren het woord voor de tussenkomende partij.

De verwerende partij verschijnt schriftelijk.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

Op 2 maart 2012 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden voor het slopen van een moskee met woning en het bouwen van een cultureel centrum met gebedsruimte en woning. Een van de voorwaarden in deze stedenbouwkundige vergunning is dat een milieuvergunning klasse 2 moet aangevraagd worden voor het gebruik van het mortuarium.

Op 9 april 2014 heeft de bevoegde ambtenaar de stillegging bevolen van het uitvoeren van deze stedenbouwkundige vergunning van 2 maart 2012 omdat de tussenkomende partij niet beschikt over een milieuvergunning klasse 2 (voorwaarde 9). De stedenbouwkundige vergunning wordt geschorst zolang de milieuvergunning niet definitief werd verleend overeenkomstig artikel 4.5.1 VCRO. Op dat ogenblik was de bestaande bebouwing volledig gesloopt en werd er een bouwput van ongeveer 3 meter diep gemaakt. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur heeft op 18 april 2014 de stillegging van de werken bekrachtigd.

2.

De tussenkomende partij dient op 20 mei 2014 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor "het regulariseren van een functiewijziging van mortuarium naar berging" op de percelen gelegen te 2018 Antwerpen, Dendermondestraat 34.

De stedenbouwkundige aanvraag betreft het regulariseren van een reeks uitgevoerde werken ten opzichte van de reeds verleende stedenbouwkundige vergunning van 2 maart 2012. De vergunde toestand omvat een cultureel centrum aan de straatzijde en een gebedsruimte aan de achterkant van het perceel. De te regulariseren wijzigingen hebben betrekking op de kelderverdieping. Om de sanitaire ruimtes in de kelderverdieping te optimaliseren wordt de keuken, grenzend aan de linker perceelgrens, minimaal verkleind. De functie mortuarium verdwijnt en wordt ingericht als berging. De resterende bouwlagen van het pand blijven ongewijzigd.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Antwerpen', vastgesteld met koninklijk besluit van 3 oktober 1979 in woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde.

De percelen liggen ook binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, 'Afbakening grootstedelijk gebied', goedgekeurd op 19 juni 2009.

Er werd geen openbaar onderzoek georganiseerd.

Stadsontwikkeling, onroerend erfgoed en monumentenzorg adviseert op 2 juni 2014 gunstig.

De brandweer adviseert op 16 juni 2014 voorwaardelijk gunstig.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 24 juni 2014:

“ ...

Beoordeling

De stedenbouwkundige aanvraag betreft het regulariseren van een reeks uitgevoerde werken ten opzichte van een reeds goedgekeurde bouwaanvraag, vergund op 2 maart 2012 met dossiernummer 20116784.

De vergunde toestand omvat een cultureel centrum aan de straatzijde en een gebedsruimte achteraan het perceel. De te regulariseren wijzigingen hebben betrekking tot de kelderverdieping van het pand. De resterende bouwlagen blijven ongewijzigd. Om de sanitaire ruimtes in de kelder verdieping te optimaliseren wordt de keuken, grenzend aan de linkerperceelgrens, minimaal verkleind. Verder verdwijnt de functie mortuarium verdwijnt uit het gebouw. Deze ruimte wordt ingericht als bergruimte.

De stedenbouwkundige geschiktheid van het ontwerp dient aan de hand van de geldende en verordenende voorschriften te worden beoordeeld. Vastgesteld wordt dat de aanvraag hieraan voldoet.

Bij het beoordelen van de aanvraag behoort het tevens tot de autonome bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid te oordelen of een bouwwerk verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening. Vanuit stedenbouwkundig oogpunt is er geen principieel bezwaar tegen de vooropgestelde wijzigingen.

Gezien de ligging van de aanvraag in woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde, moet de impact van de aanvraag op de erfgoedwaarde van de in de aanvraag betrokken constructies en de omgeving beoordeeld worden en staat de wenselijkheid van behoud voorop. In dat kader wordt een gunstig advies verleend door de stedelijke dienst monumentenzorg.

De geplande werken is vanuit stedenbouwkundig standpunt aanvaardbaar en verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening van de plaats.

Conclusie

De stedenbouwkundige vergunning kan worden verleend aan de aanvrager, die ertoe gehouden is het advies van de brandweer stipt na te leven.

...”

Het Centrum voor Toegankelijkheid van de provincie Antwerpen adviseert ongunstig, maar laattijdig.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 18 juli 2014 een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden aan de tussenkomenende partij op grond van de argumenten, zoals ontwikkeld in het verslag van de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar.

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 12 september 2014 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 30 oktober 2014 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning voorwaardelijk te verlenen.

Na de hoorzitting van 4 november 2014 verklaart de verwerende partij het beroep op 6 november 2014 ongegrond en verleent een voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij beslist:

“ ...

9. Beoordeling

Volgens het vastgestelde gewestplan van Antwerpen (goedgekeurd bij KB van 3 oktober 1979) situeert de aanvraag zich in CHE-gebied.

...

De aanvraag is principieel in overeenstemming met deze planologische bestemming van het gewestplan.

Volgens het geldende gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan Afbakening grootstedelijk gebied Antwerpen situeert de aanvraag zich in Afbakeningslijn grootstedelijk gebied Antwerpen.

De Gemeentelijke Stedenbouwkundige verordening dd. 25 maart 2011 en de Gewestelijke Hemelwaterverordening dd. 5 juli 2013 zijn van toepassing.

De aanvraag is principieel in overeenstemming met de bepalingen in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) en haar uitvoeringsbesluiten.

Het voorwaardelijke gunstige advies van de brandweer dient stipt gevolgd te worden om te kunnen voldoen aan de sectorale wetgeving.

Watertoets:

...

Bij nazicht van de Vlaamse kaart met de overstromingsgevoelige gebieden, blijkt het perceel niet gelegen te zijn in een effectief of mogelijk overstromingsgevoelig gebied.

Het voorliggende project heeft een beperkte oppervlakte, zodat in alle redelijkheid dient geoordeeld te worden dat geen schadelijk effect wordt veroorzaakt op de waterhuishouding.

De aanvraag dient getoetst op de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening.

...

Bij de beoordeling van het aangevraagde is rekening gehouden met de in de omgeving bestaande toestand.

De aanvraag is gelegen te Antwerpen, in de wijk Brederode. De aanvraag is gelegen ten oosten van het nieuwe justitiepaleis, meer bepaald in de Dendermondestraat.

De straat wordt gekenmerkt door hoofdzakelijk een- en meergezinswoningen. De verschillende bebouwingen zijn hoofdzakelijk herenwoningen met enkele recente bebouwingen. Het meest voorkomende bouwtype bestaat uit 4 bouwlagen en een mansardedak.

De aanvraag betreft louter een beperkte aanpassing van de kelderverdieping van een eerder verleende vergunning. De aanvraag betreft een loutere herindeling van een beperkt deel van de kelderverdieping, meer bepaald een aanpassing van de draagmuur in functie van een aanpassing van de toiletten. Ook het vergunde mortuarium wordt aangepast en zal een berging worden in de nieuwe situatie. Voor het overige blijft alles behouden, ook de (hoofd)functie waardoor deze inpasbaar blijft in de omgeving.

De eerder verleende stedenbouwkundige vergunning is nog steeds geldig aangezien de werken tijdig gestart en/of nog niet voldoende lang stilliggen om van een verval van de vergunning te kunnen spreken.

De aangevraagde wijzigingen hebben geen enkele betrekking op de mobiliteit van het project.

De schaal van het gebouw wijzigt niet. Het ruimtegebruik wijzigt beperkt aangezien het deel aangegeven als mortuarium zal wijzigen naar berging. Ook de toiletten werden aangepast zodat er ook plaats werd geboden aan een toilet in functie van mindervaliden. Deze aanpassingen zijn aanvaardbaar, bovendien is een berging minimaal even inpasbaar in de woonomgeving dan een mortuarium. De aanvraag is dan ook aanvaardbaar.

Visueel-vormelijk zijn er geen wijzigingen op de stedenbouwkundige aanvraag ten aanzien van de recent vergunde situatie.

Er zijn geen te verwachten hinderaspecten door deze beperkte wijzigingen. De aangehaalde hinderaspecten van de beroepers hebben betrekking op de eerder verleende vergunning waartegen geen beroep werd aangetekend en dewelke nu dus niet het voorwerp van de aanvraag uitmaken.

Algemene conclusie:

De aanvraag is in overeenstemming met de decretale en reglementaire bepalingen, op voorwaarde dat de voorwaarden zoals opgenomen in de beslissing van het college van burgemeester en schepenen d.d. 18/07/2014 stipt worden nageleefd.

De aanvraag kan vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening worden aanvaard.

...

Dit is de bestreden beslissing.

3.

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 23 januari 2015 tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. Dit beroep heeft als rolnummer RvVb/1415/0336/A/0327.

4.

Naast de voorliggende procedures voor de Raad heeft de verzoekende partij een milieustakingsvordering ingesteld. De Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg van

Antwerpen heeft met een vonnis van 26 maart 2015 een prejudiciële vraag gesteld aan het Grondwettelijk Hof. De partijen verklaren ter zitting dat het Grondwettelijk Hof een arrest heeft gevelde, maar dat de verzoekende partij de bodemprocedure nog niet opnieuw heeft geactiveerd.

De verzoekende partij heeft samen met andere buurtbewoners een nieuwe procedure ingeleid voor de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen met het verzoek om overeenkomstig artikel 4.6.2, §1, 1° VCRO het verval te horen vaststellen van de stedenbouwkundige vergunning van 2 maart 2012. De rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen heeft met een vonnis van 18 maart 2016 deze vordering afgewezen.

Op 12 mei 2016 heeft de verzoekende partij tegen dit vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen beroep ingesteld bij het Hof van Beroep te Antwerpen.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Een uitspraak over de ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst is evenwel slechts aan de orde wanneer de voorwaarden om de schorsing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De verwerende en de tussenkomende partij betwisten de ontvankelijkheid van de vordering.

De Raad is echter van oordeel dat de exceptie van de verwerende partij en de tussenkomende partij slechts onderzocht en beoordeeld dient te worden wanneer de voorwaarden om de schorsing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Op grond van artikel 40, §1 DBRC-decreet kan de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevelen op voorwaarde dat er hoogdringendheid is en dat de verzoekende partij minstens één ernstig middel aanvoert dat de vernietiging van de bestreden beslissing kan verantwoorden.

A. Hoogdringendheid

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij voert aan dat op basis van de in de huidige procedure bestreden beslissing de bouwheer in staat gesteld wordt om de bouw van het cultureel centrum, zoals stedenbouwkundig vergund op 2 maart 2012, verder te zetten, nadat de uitvoering van deze stedenbouwkundige vergunning werd gestaakt op basis van het op 18 april 2014 bekrachtigde stakingsbevel van 10 april 2014.

De verzoekende partij werpt op dat zij de staking van de tenuitvoerlegging van de stedenbouwkundige vergunning van 2 maart 2012 heeft proberen te verkrijgen via een aantal burgerrechtelijke procedures waarvan zij de afloop wenste af te wachten alvorens bij de Raad de schorsing van de bestreden stedenbouwkundige vergunning van 6 november 2014 te vorderen.

De verzoekende partij verwijst naar de door de Stad Antwerpen ingeleide milieustakingsvordering en naar de door haar ingeleide vordering ten gronde voor de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

De verzoekende partij argumenteert verder dat de werken na het verkrijgen van de bestreden beslissing pas opnieuw aangevat werden in het najaar van 2015, maar dat deze aanvankelijk niet, tot zeer traag vorderden. De verzoekende partij haalt verder aan dat de werken de afgelopen weken in een stroomversnelling kwamen en dat er zeer recent een grote kraan en een grote betonmolen werden geplaatst. Om haar stelling te staven brengt de verzoekende partij in haar verzoekschrift twee foto's bij, respectievelijk van november 2015 en van april 2016.

De verzoekende partij is van oordeel dat de bouwheer de opbouw van het cultureel centrum op vandaag wil versnellen en afwerken. De verzoekende partij zoekt hiervoor bevestiging in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 18 maart 2016, waarin vermeld staat dat *“op de terechtzitting van 26 februari 2016 verklaarde verweester dat de werken terug zijn aangevat en dat thans de vloerplaat wordt gelegd”*.

Gelet op het voorgaande, kan, volgens de verzoekende partij, de uitkomst van de vernietigingsprocedure niet langer afgewacht worden. Volgens de verzoekende partij dringt een schorsing op korte termijn zich dan ook op, zodat het cultureel centrum niet verder kan opgericht en afgewerkt worden alvorens de Raad de wettigheid van de bestreden beslissing, die essentieel is voor de verdere uitvoering van de stedenbouwkundige vergunning van 2 maart 2012, ten gronde heeft beoordeeld.

De verzoekende partij wijst tot slot nog op de voor haar onomkeerbare en zeer schadelijke gevolgen, met name de zeer ernstige bijkomende mobiliteitsproblemen. Volgens de verzoekende partij maakt een cultureel centrum voor 800 personen in een smalle doodlopende straat zonder enige parkeermogelijkheid de straat in kwestie onleefbaar. De verzoekende partij is van oordeel dat de bestaande mobiliteitsdruk dermate uitgebreid wordt dat tijdens verschillende ogenblikken per week de normale toegang voor bewoners tot hun woning, laat staan het vinden van een parkeerplaats, gehypothekeerd wordt.

2.

De verwerende partij antwoordt dat de verzoekende partij na het afleveren van de bestreden beslissing enkel een vordering tot vernietiging heeft ingesteld bij de Raad en stelt dat hieruit volgt dat de verzoekende partij blijkbaar van oordeel was dat er op dat ogenblik geen hoogdringende redenen waren die een schorsing van de bestreden beslissing noodzakelijk zouden maken.

De verwerende partij verwijst naar de stelling van de verzoekende partij waarin zij aanhaalt dat *“op basis van de in de huidige procedure bestreden stedenbouwkundige vergunning van 6 november 2014 de bouwheer in staat gesteld werd om de bouw van het cultureel centrum, (...) verder te zetten (...)”*. De verwerende partij voert aan dat wanneer deze stelling van de verzoekende partij correct is, de verzoekende partij reeds bij het instellen van een vordering tot vernietiging de schorsing had moeten vorderen. Volgens de verwerende partij valt het niet in te zien hoe dit plots twee jaar later pas “hoogdringend” zou zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij eerst de staking van de tenuitvoerlegging van de stedenbouwkundige vergunning van 2 maart 2012 heeft geprobeerd te verkrijgen alvorens om de schorsing van de bestreden beslissing te verzoeken bij de Raad, is de verwerende partij van oordeel dat de verzoekende partij twee beslissingen door elkaar haalt.

De verwerende partij werpt op dat de verzoekende partij de beslissing van 2 maart 2012 nooit heeft aangevochten bij de Raad, maar enkel heeft aangevochten bij de burgerlijke rechtbanken. De hier bestreden beslissing werd wel bij de Raad aangevochten, maar de uitvoering ervan werd evenmin bestreden met een schorsingsvordering.

De verwerende partij is van oordeel dat de verzoekende partij pas nu, nadat de burgerlijke rechter heeft geoordeeld dat de vergunning van 2 maart 2012 niet vervallen is, meent dat hierdoor voldaan is aan de voorwaarden inzake hoogdringendheid voor de schorsing van de bestreden beslissing. De verwerende partij argumenteert verder dat zowel de procedure voor de Raad als de procedure voor de burgerlijke rechtbank tegelijkertijd konden ingesteld worden, zodat het vonnis van 18 maart 2016 het niet eerder aanvatten van de schorsingsprocedure kan verantwoorden.

De verwerende partij concludeert met betrekking tot het aspect hoogdringendheid dat de verzoekende partij het blijkbaar niet nodig vond om de schorsing samen met de vernietiging te vorderen en zij bovendien in gebreke blijft om te verantwoorden waarom er nu plotseling wel hoogdringendheid voorhanden zou zijn.

De verwerende partij voert verder aan dat er *in casu* geen ernstige gevolgen of nadelen voor handen zijn en dat de verzoekende partij haar loze beweringen niet staft. De verwerende partij is van oordeel dat de beweerde mobiliteitsproblemen geenszins voortvloeien uit de bestreden beslissing, die immers enkel betrekking heeft op de omvorming/functiewijziging van het mortuarium naar berging. De verwerende partij stelt dat de vergunning van 2 maart 2012 in de oprichting van een cultureel centrum voorziet, maar dat deze vergunning niet werd aangevochten door de verzoekende partij.

De verwerende partij is van oordeel dat de bestreden beslissing net voor minder hinder zorgt, aangezien een mortuarium meer mobiliteit zal genereren dan de in de bestreden beslissing voorziene functie van bergruimte. De verwerende partij concludeert dat er geen enkel causaal verband is tussen de bestreden beslissing en de aangevoerde nadelen die de hoogdringendheid zouden moeten verantwoorden.

De verwerende partij voert verder aan dat reeds met de werken gestart werd direct na het afleveren van de stedenbouwkundige vergunning van 2 maart 2012, maar dat de verzoekende partij de werken toen niet dermate “hoogdringend nadelig” achtte om een schorsingsvordering, minstens een annulatievordering in te stellen. Volgens de verwerende partij kan in alle redelijkheid de nu ingediende schorsingsvordering ten aanzien van de bestreden beslissing, met name een vergunning voor een loutere functiewijziging van mortuarium naar berging, niet meer als hoogdringend gekwalificeerd worden.

Tot slot stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij door het aanvechten van de bestreden beslissing in feite de schorsing beoogt van de stedenbouwkundige vergunning van 2 maart 2012, de welke zij vroeger niet heeft aangevochten. De verwerende partij is van oordeel dat de vergunning van 2 maart 2012 niet onwettig of vervallen is en zij verwijst hiervoor naar de uiteenzetting onder de middelen. Daarnaast wijst de verwerende partij er ook nog op dat waar de verzoekende partij in eerste aanleg nog de onwettigheid van de vergunning van 2 maart 2012 vorderde, zij dit in de procedure voor het Hof van Beroep niet langer meer aanvoert.

3.

De tussenkomende partij stelt dat de verzoekende partij niet diligent gehandeld heeft en de hoogdringend zelf gecreëerd heeft. De tussenkomende partij werpt op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf aanhaalt dat eerst een procedure werd opgestart op basis van de

milieustakingswet namens de stad Antwerpen, waarna de verzoekende partij een procedure heeft opgestart bij de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen waarbij de stillegging van de werken werd gevraagd. Volgens de tussenkomenende partij heeft de verzoekende partij zich pas tot de Raad gewend op het ogenblik dat het duidelijk werd dat zij geen stillegging van de werken zou bekomen bij de milieustakingsrechter en bij de rechtbank van eerste aanleg. De tussenkomenende partij is dan ook van oordeel dat de verzoekende partij de voorgehouden hoogdringendheid zelf heeft gecreëerd.

De tussenkomenende partij stelt verder dat de hinder, met name visuele hinder, privacyhinder en mobiliteitshinder, die de verzoekende partij meent te zullen ondervinden niet voortvloeit uit de bestreden beslissing, maar wel uit de reeds bekomen en definitief geworden stedenbouwkundige vergunning van 2 maart 2012. Volgens de tussenkomenende partij kan de verzoekende partij geen schade of hinder lijden uit de bestreden beslissing aangezien deze enkel voorziet in het wijzigen van het gebruik van een ruimte in de kelder als 'berging' waar deze in 2012 was vergund als mortuarium. De tussenkomenende partij is van oordeel dat er geen causaal verband bestaat tussen de door de verzoekende partij vermeende hinder en de bestreden beslissing.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij die zich op hoogdringendheid beroept, moet, op grond van artikel 40, §1, zesde lid DBRC-decreet en artikel 56, §1, 2° en artikel 57, 1° Procedurebesluit, in haar verzoekschrift, ondersteund met de nodige overtuigingsstukken, een uiteenzetting geven van de redenen die aantonen dat de schorsing hoogdringend is gelet op de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

De vereiste van hoogdringendheid impliceert onder meer dat de verzoekende partij moet aantonen dat de behandeling van haar zaak onverenigbaar is met de behandelingstermijn van een vordering tot nietigverklaring. Meer in het bijzonder rust op de verzoekende partij de bewijslast om met voldoende concrete, precieze en aannemelijke gegevens aan te tonen dat de afhandeling van de vernietigingsprocedure te laat zal komen om de verwezenlijking van de aangevoerde nadelige gevolgen, die voor haar persoonlijk voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, te voorkomen.

Er moet bovendien een oorzakelijk verband worden aangetoond tussen de aangevoerde nadelige gevolgen en de bestreden beslissing, zodat deze kunnen worden voorkomen door een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.

Met de bestreden beslissing wordt een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het regulariseren van een functiewijziging van mortuarium naar berging.

De vergunde toestand omvat een cultureel centrum aan de straatzijde en een gebedsruimte aan de achterkant van het perceel. De te regulariseren wijzigingen hebben betrekking op de kelderverdieping. Om de sanitaire ruimtes te optimaliseren wordt de keuken iets verkleind. De functie mortuarium verdwijnt en wordt ingericht als bergruimte. De rest van het pand blijft ongewijzigd.

3.

De verzoekende partij stelt dat zij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ernstige mobiliteitsproblemen zal ondervinden. De verzoekende partij verwijst verder naar haar uiteenzetting van het belang, waarin zij aanvoert dat het geplande cultureel centrum met moskee

voor verkeers- en parkeerhinder zal zorgen, qua stijl en esthetiek onverenigbaar is met het straatbeeld en voor een hinder door inkijk en aantasting van de privacy zal zorgen.

De Raad is evenwel van oordeel dat de in het kader van de hoogdringendheid ingeroepen nadelige gevolgen eerder te maken hebben met de uitvoering van de stedenbouwkundige vergunning van 2 maart 2012 dan met de uitvoering van de thans bestreden vergunning voor de functiewijziging van (ondergronds) mortuarium naar berging. Het is immers de stedenbouwkundige vergunning van 2 maart 2012 die de bouw van het cultureel centrum met gebedsruimte en woning mogelijk maakt. De stedenbouwkundige vergunning van 2 maart 2012 maakt niet het voorwerp uit van de voorliggende procedure en de verzoekende partij heeft nagelaten om een schorsings- en vernietigingsberoep tegen deze vergunningsbeslissing in te stellen.

De door de verzoekende partijen opgeworpen nadelige gevolgen vinden met andere woorden hun rechtstreekse oorzaak in de eerst verleende en niet voor de Raad bestreden stedenbouwkundige vergunning van 2 maart 2012 en vertonen geen causaal verband met de werken die met de bestreden stedenbouwkundige vergunning vergund werden.

De Raad moet tevens vaststellen dat de verzoekende partij in haar betoog met betrekking tot de hoogdringendheid geen enkel nadelig gevolg inroept dat rechtstreeks verbonden is met het voorwerp van de thans bestreden beslissing. De verwerende partij stelt in dit verband niet onterecht dat de vergunde wijziging net voor minder hinder zal zorgen, nu een mortuarium meer voertuigbewegingen zal genereren dan de in de bestreden beslissing voorziene bergruimte.

4.

De Raad kan niet om de vaststelling heen dat de verzoekende partij geen vordering tot schorsing en zelfs geen beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld tegen de stedenbouwkundige vergunning van 2 maart 2012, niettegenstaande de thans ingeroepen nadelige gevolgen toch hun rechtstreekse oorsprong vinden in de uitvoering van die vergunning.

De houding van de verzoekende partij zelf is één van de elementen waarmee rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de beweerde hoogdringendheid.

De verklaring die de verzoekende partij geeft over haar proceshouding overtuigt niet.

In het licht van de vereiste dat een verzoekende partij moet aantonen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haarzelf ernstige gevolgen dreigt te zullen hebben, is het niet redelijk te verantwoorden om ter gelegenheid van het verlenen van de stedenbouwkundige vergunning voor de bouw van het cultureel centrum met gebedsruimte geen vordering tot schorsing in te stellen en op die manier minstens impliciet te kennen geven geen ernstig nadeel te lijden wegens de onmiddellijke tenuitvoerlegging van deze vergunning, en pas nu, op een ogenblik dat de werken voor het oprichten van het gebedshuis (opnieuw) zijn aangevat, voor te houden dat er hoogdringendheid bestaat om de wijzigende stedenbouwkundige vergunning te schorsen.

5.

In de mate dat de verzoekende partij met onderhavige vordering het verval van de niet-bestreden stedenbouwkundige vergunning van 2 maart 2012 wil laten vaststellen, moet worden opgemerkt dat hiervoor meer geëigende rechtsmiddelen te harer beschikking staan dan een vordering tot schorsing bij de Raad.

6.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 40, §1 DBRC-decreet en de artikelen 56 en 57 van het Procedurebesluit gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing alleen geschorst kan worden wanneer er hoogdringendheid wordt aangetoond. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Ernstige middelen

Aangezien de Raad in het vorige onderdeel heeft vastgesteld dat de verzoekende partij de hoogdringendheid niet aantoont, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 18 oktober 2016 door de vijfde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vijfde kamer,

Katrien WILLEMS

Pieter Jan VERVOORT